

EVHARISTIČNO BOGOSLUŽJE

Prinašanje darov

Že sveti Justin je poročal, da so verni po skupni molitvi prinesli k mizi kruh in vino. Ponekod so sprejemali tudi druge darove, ki jih je cerkvena skupnost nato razdelila potrebnim.

Ko torej prinašamo k oltarni mizi kruh in vino, prinašamo sebe, svoje življenje in svoj svet. Ali smo pripravljeni, da kakor kruh in vino tudi mi postanemo dar za Boga?

Duhovnik nas vsakič znova povabi, da molimo z njim, da bo Bog sprejel njegovo in našo daritev. Naj postane besedilo pesmi, ki jo pojemo pri darovanju, naša resničnost: »Oče večni, na oltar tebi smo prinesli v dar kruh in vino in življenje, naše delo in trpljenje ...«

Duhovnik v Jezusovem imenu sprejema darove iz rok vsega Božjega ljudstva, da vse to v daritvi preda Očetu. Kruh na pateni in vino v kelihu sta položena na oltar in kar je položeno na oltar je posvečeno Bogu in Njegova lastnina. Kruh in vino zastopata vse naše darove, ki jih izročamo Bogu. Jezusova daritev bo postala tudi moja daritev, če ji pridružim svoj dar: svoje življenje in svojo smrt, vse kar sem in kar imam. Z dejanjem volje na oltar položim sebe in svoje bližnje, položim svoje težave in trpljenje vsega sveta. Zdaj je čas, da na pateno nagradim vse dobro, za katerega si prizadevam, vse molitvene namene, ki jih nosim k tej daritvi, vse svoje veselje in trpljenje, vsa premagovanja in žrtve, celo tisto, kar mi ne uspeva najbolje in kar zbuja v meni občutke neznosne nemoči. Poskušam biti konkreten in na pateno polagam in v kelih spuščam konkretne namene, ki jih nosim s seboj. Ne pozabim tudi na svoje bližnje, na potrebe naše župnijske skupnosti, na ljudi, ki so me prosili za molitev ali ljudi, ki so daleč od Boga. Vse to izročim v Jezusovo daritev Očetu.

Mešanje vina in vode

Med darovi na oltarju sta tudi vino in voda v vrčkah. Ko duhovnik vliva v kelih vino in vodo, izgovarja besede: »Po skrivnosti te vode in tega vina naj postanemo deležni Božje narave Kristusa, ki je bil deležen naše človeške narave.«

Vino simbolizira Kristusa, voda pa človeka. Jezus Kristus je Bog in človek. In v nadaljevanju maše se zgodi eno najlepših dejanj ljubezni: Bog se pod podobo kruha in vina skloni do nas in postane del nas.

Pri vsakem obhajanju evharistije, ko smo zbrani okoli oltarne mize, nas Bog poišče in si želi, da bi mu v našem srcu namenili prostor, v katerem se bo srečal z nami, z vsem, kar smo in kar imamo.

Ko duhovnik nekaj kapljic vode, ki predstavlja človeško, pomeša z večjo količino vina, ki je znamenje Božjega, me spomni, kako malo je tisto, kar je človeško in kako veliko je to, kar je Božje. A Bog je neverjetno velikodušen, ko nas v vsem, kar smo, sprejme in nas naredi svoje in sebe za našega: v Jezusu je zemlja združena z nebese in človek z Bogom. To duhovnikovo dejanje mi lahko da dodatnega zaupanja, da je moja daritev res pridružena Jezusovi daritvi in da to, kar prinašam, zares postaja Božje. Z novim pogumom velikodušno na oltar dam še vse tisto, kar mi je težko izročiti.

Umivanje rok

Umivanje rok pri pripravi darov je Cerkev uvedla v bogoslužje z namenom, da bi poudarila potrebo po notranjem očiščenju. Sčasoma pa so verniki pri darovanju prinašali najrazličnejše darove, ki jih je duhovnik sprejemal in si pri tem umazal roke. Zato si jih je potem moral umiti.

Umivanje rok nam hoče sporočiti, da moramo biti pred Bogom očiščeni grehov. Naše roke so namreč simbol dejanj, ki jih opravljamo v vsakdanjem življenju. Vedno znova smo poklicani k temu, da sprejemamo medse Kristusa s čistimi in pripravljenimi srci. To izraža tudi kratka molitev, ki jo duhovnik moli med umivanjem rok: »Izmij, Gospod, mojo krivdo in očisti me grehov.«

Duhovnik potem, ko je darove izročil v daritev, še enkrat stopi od oltarja in si s prošnjo za odpuščanje grehov umije roke. Gesta me lahko spodbudi, da molim za svetost duhovnikov, a me obenem osvobaja tudi mojih človeških pričakovanj, saj me spomni, da to, kar se bo izvršilo v naslednjih trenutkih sicer na videz je človekovo delo, a je v resnici delo Boga. Duhovnik tam ni v svojem imenu, njegova nadarjenost in oseba sta nepomembni in bolj kot se tega zaveda sam, bolje lahko služi. To je trenutek za notranje dejanje vere: kljub čutom, ki mi govorijo drugače, bom v duhovniku videl Kristusa in v kruhu in vinu Njegovo Telo in Kri.

Prošnja nad darovi

Pripravljanje darov se konča s povabilom duhovnika vernikom s prošnjo nad darovi. Duhovnik moli prošnjo nad darovi z dvignjenimi rokami. Kar pomeni molitveno prošnjo v imenu vsega Božjega ljudstva. Hkrati pa razširjene roke pomenijo pripravljenost na sprejem Božjih darov.

Mašnik se v molitvi za sprejem darov obrne k Bogu. Prošnji nad darovi pozorno prisluhnem in dovolim, da moja notranjost pritrjuje vsemu, kar duhovnik prosi. Tukaj ne gre več samo za moje osebne prošnje: te se zlivajo v molitev vse Cerkve, kar mi pomaga, da se zavem, da bogoslužje ni le trenutek za mojo notranjo poglobitev. Gre za resnično daritev vse Cerkve, zato svoje duše ne smem zapreti za brate in sestre, ki so pri tej sveti maši navzoči, niti za vse tiste krščene, ki živijo razkropljeni po vseh celinah sveta. Pri vsaki sveti maši se spominjam tiste

Cerkve, ki je že v Božji slavi in prosim tudi za tiste brate in sestre, ki so še na poti očiščevanja v vicah.

Hvalospev

Po poslušanju Božje besede in obredu darovanja se mašno bogoslužje nadaljuje z izrekanjem hvaležnosti Gospodu za vse dobrote, ki nam jih naklanja. Izrečemo mu hvalnico. Duhovnik nas pozdravi z »Gospod z vami«, kar pomeni, »Gospod je tu«. Ko pa izreče »Kvišku srca«, želimo z našim odgovorom »Imamo jih pri Gospodu«, reči, da naša srca presegajo in se dvigujejo nad vse materialno, zemeljsko in vse tisto, kar bi nas lahko odvrnilo od Gospoda. Hvalospev se nato nadaljuje z utemeljitvijo, zakaj se je Gospodu treba zahvaliti. Na koncu hvalospeva duhovnik sklene roke in povabi vernike, da skupaj z njim počastijo Boga z vzklikom »Svet, svet, svet si ti, Gospod...«

Zato je celoten hvalospev najvišja oblika čaščenja Boga in razodeva Božjo popolnost ter veličino, saj povzema ne samo zgodovino odrešenja, ampak vključuje vse stvarstvo in ljudi, žive in tiste, ki so pri Bogu, našo in Božjo mater Marijo in vse svetnike.

S hvalospevom vstopamo v višek svete maše. Petje hvale Bogu nas znova naravna na tisto, kar bogoslužje v prvi vrsti je: češčenje Boga. Svoje srce dvignem v nebeške dvore, kjer angeli in svetniki gledajo Boga, kakršen je, in Ga v ljubezni častijo. Svoje srce najprej moram vzdigniti v višave, da bi lahko dojelo, da se je nebo pri sveti maši spustilo na Zemljo. Hvalospev poslušam v notranjem veselju in zbranosti, ki nista najprej v mojih čustvih, ampak v notranjem dejanju volje. Besedilo govori o velikih Božjih delih in ljubezni do človeka. Evharistija je najprej zahvala za to, kar je Bog naredil za nas. Nad Njegovo ljubeznijo strmijo angelski zbori in njim se na skrivnosten način pridružim pri petju ali molitvi Sveta.

Evharistična molitev

Evharistična molitev je vrhunec svete maše. V njej se duhovnik vedno obrača na Boga Očeta. On je cilj naše hvale in zahvale saj verujemo, da tako, kakor je Bog v zgodovini deloval v blagor svojega ljudstva, deluje tudi danes.

Evharistične molitve, po katerih kruh in vino postaneta Kristusovo telo in kri, so raznovrstne. Vsem pa je skupen spomin živih in rajnih ter klicanje Svetega Duha. Ko namreč duhovnik iztegne roke nad darove, prosi Boga Očeta, da pošlje svojega Duha, da bo daritev, ki se bo izvršila, res Božja in čista. Z močjo Božjega blagoslova duhovnik spremeni kruh in vino v telo in kri Jezusa Kristusa. Bistvo evharistične daritve so posvetilne besede, kakor jih je izgovarjal Jezus pri zadnji večerji. In ta polnost Božje moči postane po duhovnikovih rokah navzoča kot Kristusova daritev, ki se je izpolnila na križu. Če poglobljeno prisluhnemo temu trenutku evharistične molitve, lahko začutimo popolnost Božjega življenja in tako v trenutku postanemo vsi udeleženci evharistije eno samo telo, občestvo, ki praznuje.

Znamenju polaganja rok in opisu postavitve evharistije sledijo Jezusove besede: »Vzemite in jejte od tega vsi, to je moje telo, ki se daje za vas«; torej besede, ki nam vedno znova prinašajo svežino in življenje. To je trenutek, ko Bog stopi med nas s svojim mirom, zaupanjem, ljubeznijo in srčnostjo za premagovanje težav in trpljenja. To je hkrati tudi trenutek, ki nas vabi k podaritvi sebe Bogu.

Duhovnik spregovori pred povzdigovanjem keliha tudi Jezusovo naročilo: »:To delajte v moj spomin.« Kot kristjani imamo torej veliko in odgovorno dolžnost: da vedno in povsod izvršujemo to Kristusovo oporoko.

Najsvetejši del svete maše je tu. Kruh postane Telo in vino Kri. Duhovnik ju posveti ločeno; telo, po katerem se kri ne pretaka več, je mrtvo. Na ta način se ponavzoci Jezusova Daritev na križu. Stojim pod križem na Kalvariji, kjer Božji Sin v ljubezni zame in za ves svet izroča Očetu svoje življenje. Bog je tu in tu je vsa Njegova darovanjska ljubezen. Besede posvetitve poslušam v duhu globokega češčenja, kar pokažem tudi s svojo telesno držo. Jezus je daroval svoje življenje Očetu kot daritev češčenja, zadoščevanja, zahvale in prošnje. Vsi ti nameni so lahko v moji duši, ko poslušam, kako duhovnik v Jezusovem imenu govori Očetu:

1. Češčenje: Očetu darujem sva dejanja češčenja Božjega Sina in zraven pridružim še vse svoje češčenje.

2. Zahvaljevanje: evharistija je dejanje hvaležnosti Nebeškemu Očetu z darovanjem daritve v zahvalo za slavo in zasluge njegovega ljubljene Sina, blažene Device Marije in vseh svetnikov, ter za vso dobroto, ki sem jo prejelzaradi Jezusa in za vso dobroto, ki mi jo Bog izkazuje tudi sedaj.

3. Prošnja: daritev je tudi prosilna in lahko Jezusovi prošnji za Cerkev in svet pridružujem tudi svoje. Posebej prosim za vse, kar potrebujem in vse, kar potrebujejo moji bližnji. Posebej prosim, da mi Bog pomaga tam, kjer sem sam najbolj šibak.

4. Zadoščevanje: Jezusova daritev je zadostila za vse grehe človeštva Jezusovo in svojo daritev izročam Očetu kot dejanje zadoščevanja za vse moje grehe in za vse grehe, ki se vsak trenutek dogajajo na svetu.

Večnemu Očetu darujem Telo in Kri, Dušo in Božanstvo Njegovega Sina in našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki na oltarju darovan obnavlja tisto znamenje, ki je človeštvo spet združilo z Bogom.

Vzkliki po povzdigovanju

Mašnik po povzdigovanju vzklikne: »Skrivnost vere.« Občestvo na ta vzklik odgovori: »Tvojo smrt oznanjamo, Gospod, in tvoje vstajenje slavimo, dokler ne prideš v slavi.« Z njim povzamemo temeljno vsebino maše. Podobno sporočilo imata tudi druga dva

Razlage pripravil: msgr. Miro Šlibar
Duhovne komentarje pripravil: mag. Rok Pogačnik

vzklika: »Kadar uživamo ta kruh in pijemo iz keliha, oznanjamo tvojo smrt, Gospod, dokler ne prideš k slavi« in: »Reši nas, Odrešenik sveta, ki si nas s svojim križem in vstajenjem odrešil.«

Ti vzkliki so na neki način naša kratka veroizpoved in s tem poudarimo dva temelja tega, kar verujemo: »Jezusovo smrt in njegovo vstajenje; zato veljajo ti vzkliki kot naš odgovor na Božjo ljubezen, ki se je sklonila na oltar.

Vzklík, ki je postavljen tik po besedah posvetitve kruha in vina, je priložnost, da izrazim svojo vero in hvaležnost za veliko skrivnost, ki sem ji priča. Tu je zares Bog; pod podobama kruha in vina je navzoč s svojim Telesom in Krvjo, Dušo in Božanstvom sam Jezus Kristus. Ne pušča nas samih, dotika se naše zemlje. Ko Ga z vzklikom častim in izpovedujem svojo vero, Mu že odpiram vrata, da se bo lahko dotaknil tudi zemlje mojega srca.

Trinitarični vzklík

Sklep evharistične molitve spremlja povzdigovanje Svetega Rešnjega telesa in krvi. Duhovnik izgovori besede: »Po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu« ter z dvignjenim kelihom pokaže na Jezusa Kristusa, ki je srednik med Bogom in celotnim človeštvom. S tem vzklikom se pri daritvi daje Bogu vsa čast in slava.

Tu imamo verniki še enkrat priložnost, da s ponižnostjo in hvaležnostjo občudujemo neizmerno skrivnost Božje ljubezni, ki se nam je razodela po Jezusu Kristusu. Naš odgovor »Amen« je pritrditev tej resnici.

Mašnik evharistično daritev zaključi z doksologijo. Visoko dvignjena patena in kelih me spomnita, da se zaključuje daritev, v kateri Jezus Kristus, resnično navzoč pod podobama, v edinosti s Svetim Duhom časti nebeškega Očeta. V to daritev Jezus vključuje mene, vso Cerkev in vse stvarstvo. Njegovo čiščenje potrdim z besedo »Amen«, ki naj bo polna vere, upanja in ljubezni.

Očenaš

Preden pristopimo k obhajilu, se moramo na srečanje s Kristusom še enkrat pripraviti, pripraviti svoje srce za Gospoda. Molitev očenaša je že od nekdaj veljala kot neposredna priprava na prejem svetega obhajila.

Molitev očenaša v prvem delu povzema evharistično molitev: naša prošnja, naj bo posvečeno Božje ime, se uresničuje vsakokrat, ko trikrat vzklikamo »Svet« pred povzdigovanjem. Seveda se to posvečenje uresničuje tudi tam, kjer je navzoča lepa in topla beseda, kjer ni prostora za raztresenost in slabo voljo, ampak je prisotna molitev, zaupanje, mir, veselje, pesem. S tem Bog uresničuje našo prošnjo, naj pride k nam Božje kraljestvo, ki je kraljestvo Svetega Duha in naša popolna predanost Božji volji.

Zadnja izmed prošenj v očenašu je nadaljevanje in dodatek le molitvi: »Reši nas vsega hudega, vsemogočni Oče«; duhovnik jo moli neposredno po očenašu. V njej prosi za rešitev pred vsakim nemirom, strahom, obupom ter za mir, ki ga je Jezus obljubil apostolom in po njih Cerкви.

Kot sklep Gospodove molitve na to duhovnikovo prošnjo odgovorimo z vzklikom: »Tvoje je kraljestvo, tvoja je oblast in slava vekomaj.

V molitev Oče naš pri sveti maši, ki je že del obhajilnega obreda, ne vstopamo toliko s prošnjami za različne namene, kolikor v to molitev vstopamo kot v pripravo na prejem Božjega Sina v svetem obhajilo. Neskončen privilegij imamo, da zaradi Jezusovega odrešilnega dela, kot posinovljeni otroci, kličemo Boga, ki nam je bil prej nedostopen, za svojega Očeta. Molitev Oče naša je priložnost, da se obdarovanosti z Božjim otroštvom posebej razveselim in se na nebeškega Očeta obrnem z zaupanjem otroka. Zaupam, da me sliši, ker je Jezus tisti, ki mi z Očetom omogoča sinovski ali hčerinski odnos. V starejših mašnih knjigah so navodila velevala, da duhovnik med molitvijo Oče naš gleda na posvečeno Hostijo, saj ta, ki vidi Jezusa vidi Očeta. Jezus je na oltarju in On je prvi, ki moli svojega Očeta. Svojo molitev združujem z Njim in po Njem Boga, ki je Neskončen in Vsemogočen, lahko kličem s pristrčno besedo Oče. Ob tem ne pozabim, da so v isto otroštvo pridruženi vsi krščeni in da so s tem moji bratje in sestre. Svet obhajilo, za vreden prejem katerega molim v molitvi Oče naš, me bo združilo z Božjim Sinom, združilo pa me bo tudi z brati in sestrami, s katerimi prejemam Gospoda.

Pozdrav miru

Da bi Cerkev živela, mora uresničevati Gospodovo naročilo, naj si med seboj odpuščamo in se ljubimo. Takrat se v naše srce lahko resnično naseli Kristusov mir. Zato je pozdrav miru »pečat naše molitve« in posredovanje Jezusovega veselega oznanila našim bližnjim – ne samo pri maši, ampak tudi tistim, s katerimi se srečujemo v vsakdanjem življenju. Tako ne oznanjamo samo Božjega miru, ampak pričujemo tudi o živi Cerкви, skupnosti, ki želi živeti iskrenost, edinstvo in svetost.

Duhovnik z besedami »Gospodov mir bodi vedno z vami« deli Jezusov mir, ki je po Njegovi obljubi drugačen kot tisti mir, ki ga daje svet. Ne prihaja od mene in mojih prizadevanj za mir, ampak od Njega, ki je s svojo smrtjo na križu, ki se obnavlja pri vsaki daritvi svete maše, poskrbel za spravo med Bogom in človekom. Milostni dar miru prihaja z oltarja, kjer ga podarja darovani Knez miru. Sprejemem ga in, če sem k temu povabljen, s stiskom roke ali drugim primernim znamenjem razdelim s svojimi brati in sestrami.

Lomljenje hostije

Ko je Jezus prelomil hostijo, je želel s tem nakazati, da bo umrl, zato lomljenje posvečenih hostij simbolično pomeni Jezusovo smrt. Na križu je umiral

zaničevan in zapuščen od ljudi, bil je ranjen in strt zaradi naših krivd, kakor to opisuje prerok Izaija.

Trenutek, ko duhovnik prelomi hostijo, jo povzdigne in jo skupaj z verniki počasti z zahvalo, je najbolj pretresljiv dogodek med sveto mašo. Jagnje, Jezus Kristus, razlomljeni kruh, je darovano. To je najvišje dejanje ljubezni, ki je sploh bilo kdaj ali se sploh more zgoditi na zemlji. Je povabilo za nas vse, da se, kakor Jezus, popolnoma prepustimo volji Boga Očeta.

V obredu lomljenja Jezusovega Telesa se z Njim spuščamo v brezno smrti. Bog je šel do konca: Jezusovo razlomljeno telo mi govori o resničnosti mojega greha in o pretresljivi veličini Božje ljubezni. Čez nekaj trenutkov bom prejel razlomljeno Telo. Lomljenje posvečene hostije me spomni, da ne gre za navaden obed, ampak, da gre za gostijo, za katero je Nekdo plačal s svojim življenjem. Jezus se je dam zlomiti, da bi jaz ne bil lačen, dal se je umoriti, da bi bil hrana za moje življenje. Misel na to mi pomaga, da Ga prejmem z veliko ljubeznijo in hvaležnostjo. Pomaga pa mi tudi, da se odločim, da k svetemu obhajilu ne pristopim, če vem, da na tako intimno srečanje z Gospodom nisem primerno pripravljen.

Pomešanje koščka hostije s Kristusovo krvjo

Od razlomljene hostije duhovnik spusti majhen košček v kelih. S tem želi poudariti edinost Cerkve pri Kristusovi daritvi in povezanost s papežem in škofi. Tu lahko vidimo in začutimo resničnost vesoljne Cerkve. V malem koščku je navzoč sleherni vernik. Ko vsi duhovniki po svetu odlomijo košček hostije, v kateri smo navzoči vsi verni, smo povezani v neizmerno moč medsebojne edinosti. To drobno in skoraj neopazno dejanje nas poveže v skupnost kristjanov, v živo Cerkev.

Ko duhovnik delček razlomljene hostije spusti v kelih, se Telo spet združi s Krvjo. Kri, ki steče po žilah telesa, ga oživlja; telo, po katerem srce poganja kri, je živo. Čeprav gesta pomešanja v sebi nosi mnogo pomenov, me lahko spomni tudi na vstajenje. Telo, ki Ga prejemam, je Telo Križanega in Vstalega. Telo, ki ne pozna smrti in trohnobe. Živi Jezus, ki želi, da Ga v obhajilu prejmem in se zakramentalno združujem z Njim, je zame obljuba večnosti. Vstali Jezus, navzoč na oltarju obljublja, da bo moje krhko telo uživalo Njegovo slavo in neminljivost.

Jagnje Božje

Preden pristopimo k obhajilu, da se združimo s Kristusom, moramo znova odložiti vso našo navidezno moč in ošabnost ter se spokorjeni in skesani še enkrat zazreti v razlomljeni kruh, v Jagnje Božje, ki odjemlje naše grehe.

Beseda »jagnje« izhaja iz Stare zaveze, ko je Mojzes očiščeval Izraelce grehov tako, da so vsi položili roke na ovco ali na kozla, da je tako žival prevzela krivdo posameznika ali skupnosti. Žival so nato zapodili v puščavo.

Na duhovnikov vzklik »Glejte, Jagnje Božje, ki odjemlje grehe sveta« ponavljamo besede, ki jih je Jezusu odgovoril stotnik, ko ga je prišel prosit za svojega služabnika. Na Jezusovo obljubo, da ga pride ozdravit, mu stotnik odgovori: »Gospod, nisem vreden, da prideš k meni, ampak reci le besedo in moj služabnik bo ozdravljen.«

Pred nami je Jagnje, edina žrtev v vrsti mnogih, ki svetu zares prinaša spravo z Bogom in mir. Kakor smo Ga na začetku svete maše prosili usmiljenja kot Gospoda veselja, zdaj kličemo k Njemu, ki je za nas razlomljen na oltarju. Jagnje, na oltarju je isto, kot tisto, ki je zavito v plenice ležalo v jasliah, hodilo po naši zemlji, ozdravljalo uboge, bilo pribito na križ in vstalo od mrtvih. Na oltarju je isti Kristus, ki bo nekoč mogočni sodnik. S svojimi klici se obračam k Njemu in Ga priznavam za Gospoda. To je trenutek, ko lahko posebej obudim vero v resnico Njegove navzočnosti. Obenem je trenutek, da se zavem Kdo je, ki Ga bom prejel v obhajilu. Ob misli na to, kako majhen sem in kako velik je Bog, bom s ponižnostjo in zaupanjem lahko izgovoril svoj: "Gospod, nisem vreden, da prideš k meni, ampak reci le besedo in ozdravljena bo moja duša!"

Obhajilo

Obhajilo je trenutek srečanja in druženja. Srečamo se s Kristusom – kot posamezniki in kot občestvo. V sprevedu, v katerega se uvrstimo, izražamo voljo in pripravljenost, da hočemo prejeti, kar smo pri darovanju izročili Bogu – kruh in vino –, spremenjen veliko vrednejši dar, samega Boga! Lahko bi rekli, da se v obhajilu dogodi poljub Božje ljubezni naši duši. Dogodi se skrivnost: Jezus se na skrivnosten način v obhajilu daruje na križu, da bi vsakemu izmed nas pokazal novo življenjsko pot, da bi nas okrepil v naših boleznih, v našem zdravljenju, okrevanju, v naših odločitvah. Želi nas osvoboditi strahu, da bi mogli ljubiti Njega, ki skrbi za nas, ki nas pozna v dno srca in želi, da bi mu zaupali. To je zelo osebni, intimen trenutek, ko se vsak izmed nas zaradi druženja z Jezusom skrivnostno spreminja: »Kdor uživa moje telo in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem.«

Obhajilo je skupnost z Jezusom, skupnost pa nikoli ni enosmerna cesta. Jezus se mi ves daje, zato Mu tudi jaz moram dati sebe. Tega ne morem storiti, če me ovira težji greh, ki se ga nisem spovedal. V takem primeru obhajila ne smem prejeti, saj se Jezusu z grehom, ki me od Njega močno ločuje, ne morem dati. Poleg pogoja, da moram sveto obhajilo prejeti brez velikega greha, je pomemben tudi post eno uro pred obhajilom in da imam namen prejeti Jezusa. Ta namen lahko v sebi vzbudim v času, ko stopam k mestu, kjer bom Jezusa prejel, kar lahko naredim s svojimi besedami ali z molitvijo: »Želim te sprejeti, Gospod, s čistostjo, ponižnostjo in pobožnostjo, s katero te je sprejela tvoja presveta Mati, z duhom in gorečnostjo svetnikov.« Jezusa prejmem spoštljivo in z zavedanjem, da prejmem Boga. Jezus se mi daje s Telesom in jaz Ga s telesom prejmem: moja

vera naj se izrazi tudi v telesni drži, ki bo polna češčenja in ljubezni. Pride trenutek, ko se združim z Njim. On se mi ves v ljubezni daje in poskušam Mu vračati ljubezen. Zdaj je čas za osebni pogovor z Njim, za tišino, za predajanje vsega in vseh, za odpiranje svojih ran, za izpovedovanje ljubezni. Bog, Stvarnik nebes in zemlje, On, ki vse obsega in vse oživlja, postaja v obhajilu del mene; prejemam pravo Telo, Kri, Dušo in Božanstvo križanega in vstalega Jezusa. Lahko klečim in svoj obraz zakopljem v dlani, da se z Gospodom lažje pogovarjam. Obhajilo me na resničen, a skrivnosten način poveže z vsemi, ki prejemajo Jezusa, zato Ga lahko prosim za moje odnose. Prosim Ga, da bi križe, ki so mi naloženi, lahko nosil z Njegovo močjo. Prosim Ga, da bi bil bolj podoben Njemu in da bi me po tem združevanju z Njim Jezus sam spreminjal, da bi tudi jaz postajal kruh za druge. Po obhajilu se ne pozabim zahvaliti za velike milosti, ki sem jih prejel.

Prošnja po obhajilu

Po končanem obhajilu duhovnik moli posebno molitev, v kateri prosi za sadove opravljene skrivnosti. Ljudstvo na to molitev odgovori z vzklikom »Amen«.

Molitev skrbno poslušam in svojo notranjost uglasim na vsebino molitve. Želim si, da bi sveto obhajilo, ki sem ga prejel ali pa so ga prejeli moji bratje in sestre, obrodilo v mojem življenju. V obhajilu se deli tisto Telo, ki je premagalo smrt. Prosim Jezusa, da bi v meni in mojih bratih in sestrah premagoval smrt in da bi Mu po prejemu svetega obhajila zares postajal podoben. Mašne prošnje mi pomagajo, da se vsakič znova spomnim, da sveta maša ni moja osebna duhovna vaja, ampak je najvišja molitev vse Cerkve. Liturgija, ki je vedno služba vsega Božjega ljudstva, me od mojih osebnih potreb odpira za življenje vse Cerkve.